

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce **J. M.,** proti žalované **České správě sociálního zabezpečení,** se sídlem v Praze 5, Křížová 25, o přezkoumání rozhodnutí žalované ve věci poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb.,

takto:

I. Žaloba se **zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 30. 1. 2002, byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. uplatněná z důvodu jeho účasti v národním boji za osvobození s odůvodněním, že mu nárok nevznikl, protože neprokázal, že utrpěl zranění při národním boji za osvobození, neboť z předložených dokladů vyplývá, že byl zraněn až 22. 5. 1945.

Odvoláním podaným v zákonné lhůtě se žalobce domáhal nového posouzení své žádosti, neboť je přesvědčen, že patří mezi oprávněné žadatele. Důsledky poranění nese skoro po celý svůj život a projevily se u něj v mnoha směrech, zejm. v omezené volbě povolání, výdělkových možnostech, ve společenském uplatnění i ve sportu. Válečným poškozencem byl uznán na základě lékařské prohlídky ve F. ze dne 15. 1. 1949 s přihlédnutím

ke všem okolnostem, které přispěly k jeho zranění rozhodnutím Státního úřadu pro válečné poškozence v Brně ze dne 3. 3. 1949.

Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že žalobci nebylo Ministerstvem obrany vydáno osvědčení o jeho účasti v národním boji za osvobození podle § 8 zákona č. 255/1946 Sb. a výměr Státního úřadu pro válečné poškozence nelze považovat za doklad, který nahrazuje osvědčení, neboť žalobce utrpěl zranění až dne 22. 5. 1945, tedy poté, co skončila doba strávená ve vlastnosti účastníka národního boje za osvobození. Z těchto důvodů žalovaná navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Vzhledem k tomu, že Vrchní soud v Olomouci, který byl věcně a místně příslušný k projednání a rozhodnutí ve věci, tak do 31. 12. 2003 neučinil, byla věc tímto soudem postoupena Nejvyššímu správnímu soudu v souladu s ust. § 132 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen "s. ř. s."), podle něhož nestanoví-li zákon jinak, věci správního soudnictví, v nichž nebylo rozhodnuto do dne účinnosti tohoto zákona (tj. 1. 1. 2003) a v nichž byla dána věcná příslušnost k řízení vrchním soudům nebo Nejvyššímu soudu, převezme a dokončí Nejvyšší správní soud.

Podle ustanovení § 129 odst. 2 s. ř. s. postupuje Nejvyšší správní soud v tomto řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně správního řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu má Nejvyšší správní soud za prokázané, že žalobce v zákonné lhůtě požádal o poskytnutí jednorázové peněžité částky jako účastník národního boje za osvobození. Podle výměru Státního úřadu pro válečné poškozence v Brně ze dne 3. 3. 1949 byly žalobci přiznány na podkladě lékařské prohlídky provedené dne 15. 1. 1949 invalidní zaopatřovací požitky na dobu od 1. 3. 1949 do 31.12.1949 z důvodu snížení výdělečné schopnosti způsobené dne 22. 5. 1945 následkem střetnutí s bojovými prostředky a následně od 1. 1. 1950 byl žalobci přiznán plný invalidní důchod. Podle dokladů uložených v Archivu města Ostravy je v knize léčebného Městské veřejné nemocnice v Moravské Ostravě uvedeno, že žalobce byl dne 22. 5. 1945 operován na očním oddělení a jeho hospitalizace trvala do 21. 6. 1945.

Podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. se zákon vztahuje na občany České republiky, kteří splňují podmínky uvedené v § 1 odst. 1 písm. c) až f), bodě 2 a odst. 2 zákona č. 255/1946 Sb. a bylo jim o tom vydáno osvědčení nebo kteří mají doklad, který toto osvědčení nahrazuje. Podle ustanovení § 1 bod 1. písm. c) až f) je účastníkem národního boje za osvobození kdo v letech 1939 až 1945 byl příslušníkem první československé armády na Slovensku, byl československým partyzánem, zúčastnil se aspoň 3 měsíce soustavnou činností zahraničního nebo domácího hnutí směřujícího k osvobození republiky Československé nebo Slovenského národního povstání, zúčastnil se povstání v květnu 1945, kdo byl československým dobrovolníkem ve Španělsku v letech 1936 až 1939. Stejně se jako účastníci národního boje za osvobození posuzují příslušníci stráže obrany státu zřízené vládním nařízením č. 270/1938 Sb.

Jak vyplývá ze skutkových zjištění, ze kterých vycházela i žalovaná v napadeném rozhodnutí, žalobce neprokázal, že by v letech uvedených v citovaných ustanoveních vyvíjel některou z uvedených činností a ani blíže neuvedl, při jaké konkrétní činnosti došlo k jeho zranění oka, které si vyžádalo operaci s následnou hospitalizací. Výměr Státního úřadu pro válečné poškozence ze dne 3. 3. 1949 o přiznání invalidních zaopatřovacích požitků a následně plného invalidního důchodu není dokladem nahrazujícím osvědčení vydané podle § 8 zákona č. 255/1946 Sb., ale je pouze důkazem, že mu vznikl nárok na zaopatření ve smyslu ustanovení § 2 zákona č. 164/1946 Sb. z důvodů v tomto ustanovení uvedených, které jsou zcela odlišné než podmínky pro vyplacení jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. Protože v případě žalobce nejsou splněny zákonné podmínky ve smyslu citovaného zákona, nemůže mu být přiznána požadovaná jednorázová peněžní částka.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť v postupu správního orgánu nebyla shledána nezákonnost. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., když účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

Účastníkům nebyla přiznána náhrada nákladů řízení, když žalobce neměl v řízení úspěch a žalované náklady s tímto řízením nevznikly (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2003

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu